

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Lidelsens Vej

Citation: Dalgas, Ernesto: "Lidelsens Vej", i Dalgas, Ernesto: *Lidelsens Vej*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1993, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgaslidewal-shoot-idm139862324854704/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Lidelsens Vej

sig lydløst om den støjende Jord, at Begejstringen er det evig lurende Had, der vandrer som en fremmed om Menneskenes sødladne Samkvem, at den er at gribe efter den dyre Ulykke og sparke til den billige Glæde, at jages frem af Erimyer med en blodig Dolk i sin Haand og til sidst dø en skabet Hunds Død i den dybeste Ensomheds Afkrog.

Hvor er ikke deres Glas klingende og deres Ord velvalgte og deres Hjerter luende. Saadan saa jeg paa Gaden forleden et Skjold med et luende Hjerter, og da jeg gik derhen, stod der derpaa N. N., Spillekortfabrikant.

Satanas flyver gennem Mørket med den ulidelige Smerte i sit Bryst. Hans Blod drypper paa Tagene, og han raaber, om ingen vil tage Rædselen bort fra ham. Og imens holdes der Gilder for Rædselen, og Boller tammes i dens Navn.

Thi da, siger Satanus, er dit Liv som en Blodsdråbe, der rinder af et Dødsens Saar, som et Sværd, der brister med den skarpe Klang, som en spedalsk Byld paa Verdens Legem, der brændes ud med et gnistrende Jern.

Thi den sande Begejstring, siger Satanus, er Vielsen til Tornekronen og Korsfæstelsen og til at hade og hades igen. Og din Broder skal svigtes af dig, og din Moder skal svigte dig. Dødsdommens Brand skal sætte sig som en glødende Tunge paa din Isse. Og dit Legem skal kastes i Rakkerkølen.

Jeg beder Gud bevare mig for at blive som Satanus og eje hans guddommelige Smerte. Lad os nævne Begejstringen med større Varsomhed, end Jøderne nævnede deres Gud. Og lad os tage hinanden i Haanden og sige: »Den sande Begejstring, denne sjældne Ulykkesfugl, denne Fugl Fønix med det gridske Rovnæb, som drikker Lykken af Livet, er ikke kommet til os. Bedre er det at være Daglejer med Jorden under sine Fødder end være Akilles i Underverdenen, i den underlige Verden, hvor Hjertet forbløder sig.»

Fra denne Stund tror jeg, at den Smule Visdom, som Salomon fik skrabet sammen i Løbet af sit Liv, tog sin Begyndelse. Thi her i Skyttegade vendte Salomon, som paa dette Tidspunkt alt var en habil Kritikus, Brodden mod sig selv og erkendte sig selv som den uforbederlige Fantast, han var. Og han bad en Bøn ud i det ubestemte, da han kom hjem, nærmest henvendt til sin Bogreol i Mangel af andet og